

080824 Fjortonde söndagen efter Trefaldighet Ylva Rundberg

Det var en gång för länge länge sedan, en grupp människors var liv förändrades helt när de samlades kring en man som tog himmelens ljus in i deras liv. Mannen visste att snart var hans liv slut och bad dem som lärt känna honom att vara sams, att hålla ihop, annars skulle det som de berättade om honom inte bli trott. Alla som följde honom lyssnade uppmärksamt och tänkte visst ska vi vara sams, visst ska vi hålla ihop. "Vi har ju får möta himmelens ljus och det vill vi ju att fler ska få höra om."

Mannen dog och de som följt honom blev ju väldigt ledsna, men eftersom det varit så fantastiskt allt som den mannen berättat för dem ville de berätta för andra. Och det gjorde de och fler och fler ville följa mannen, som de själva aldrig träffat levande men hört så mycket om. Men snart upptäckte man att de var ganska många som hört om mannen, men det var olika som berättat för dem. Och de som hört om mannen från den mörkhårig tänkte att det var nog en liten annan sak än de som hört det från den rödhåriga, och hur var det egentligen med dem som hört om mannen från honom med skägg, hade de verkligen den sanna historien?

Till slut blev man så osams om hur allt egentligen var att det blev svårt att fira mannens födelsedagar och minnesdagar tillsammans. Ja det blev så tokigt ska ni veta att det till och med blev krig mellan dem som hört om mannen från den skäggiga och de som hört av den rödhåriga. Och århundradens gick och man mindes mannen och fler och fler fick höra om honom, men på något märkligt vis så kom nästan ingen ihåg det där som han sagt på slutet som att hålla ihop...

Det var en gång, så börjar en saga, men tyvärr är det lika mycket verklighet som dikt i det nyss berättade. Och hur den här sagan slutar vet vi inte för sista sidan på boken är ännu inte skriven och vi är med och skapar och skriver, för det handlar om oss. Fast om det är ett lyckligt slut blir de sams alla de som hört om mannen, men tyvärr har inte alla sagor lyckliga slut...

Vi lever i en kyrka, som ser diametralt annorlunda ut än den kyrka som Jesus tänkt, hans bön var att vi kristna skulle bli ett, så som han och Fadern är ett, en gemenskap så tät att båda parterna kan vara sig själva men aldrig skiljas åt. Så ser det inte ut. Vi är inte uppmanade av Jesus att bara hålla sams utan att ha gemenskap, vilket är ganska olika saker. Men när vi inte ens lyckas hålla sams, jag då är gemenskapen långt borta. Än är Jesus bön just en bön och väldigt långt från verkligheten.

Och det är inga nyheter att kyrkan är splittrad, redan bland apostlarna fanns tendensen och när Paulus skriver till de kristna i Korint är skiljelinjerna mellan olika kristna redan tydliga och tyvärr är det linjen från Korint snarare än linjen från Jesus bön som är den som i kyrkan sedan fortsatt. Splittringen i kyrkan snarare ökar än minskar och kyrkans eget släkträd är så komplicerat att det krävs en särskild akademisk disciplin för att förstå.

Att hålla sams är svårt att leva i gemenskap är ännu svårare, så varför ska vi lägga energi på att efterstäva gemenskap och inte bara tänka att var och en får väl tro på Jesus på sitt sätt så blir allt lättast?

Det finns flera svar på frågan varför, det ena är att det är så Jesus ville att vi skulle leva i gemenskap, som syskon i tron, men det handlar lika mycket om trovärdighet. Han sänder oss i världen och gör oss heliga genom att offra sig själv. Det är för det budskapet han sänder ut apostlarna som han sänder oss. Och för att det budskapet ska bli trott på så behövs enheten. Det handlar om trovärdighet. Med varje strid som kyrkan utkämpar mellan sig, så är det också några som mister sin tro. Detta visste Jesus och det är därför han ber som han gör att vi ska vara ett, för att budskapets kärna inte ska skymmas. För hur trovärdig blir kärleksbudskapet när relationerna mellan dem som proklamerar det är allt annat än kärleksfullt?

För hur det än ser ut i de olika kyrkorna, hur gudstjänsten gestaltas, och vem som får leda den, hur språket och bönen ser ut, så får vi aldrig glömma att allt detta faktiskt är sekundärt, att det är tron på Jesus som är kyrkans uppdrag att sprida. Att berätta för människor att Jesus gjort dem heliga genom sin död och uppståndelse. Det är för att berätta detta som vi är kyrka, det är detta som är ett budskap att leva och dö på, inte hur vi går, står eller organiserar oss. Det är så lätt att glömma bort detta, men vi får inte glömma det, vi får inte stirra oss blinda på det som skiljer oss åt utan se oss alla kristna som systrar och bröder, förts då kan världen verkligen tro!

Och som så mycket annat börjar det med oss själva, det är inte en process bara på kyrkopolitisk nivå, utan det handlar lika mycket om hur vi ser på andra kristna vi möter, på dem som inte är med i vår församling utan i en annan, ser vi dem som syskon eller ser vi dem som de som har fel och behöver upplysas. Jag vill inte tysta samtalen och diskussionerna, men jag menar att vi aldrig får glömma vad som är det viktigaste vad som måste komma först, att vi har en gemensam Herre och tillsammans söker vi honom och att leva efter hans vilja. Om vi tappar bort det, och istället tittar mest på vad som skiljer oss åt, då kan aldrig Jesus bön bli verklighet. Vi kan inte ändra 2000 års kyrkohistoria, men vi kan välja hur vi bemöter och ser på andra som också har Jesus som sin Herre.